

Manuel Roig Abad

Terra sagrada

Premi de Poesia
Ciutat de València

No és estrany que m'agrade
este 15 de març, en què de sobte
m'he trobat un missatge de l'estiu.
Semblaré exagerat,
però al llarg d'uns segons,
sense què ni perquè,
m'ha semblat que he nascut exactament
a fi de recollir-lo
paraula per paraula.

ALS MEUS PAISATGES

Convertit en un altre que sóc jo,
passe una eternitat als meus paisatges.
Desxifre cada sol
entrant o eixint del dia,
la dèbil pau d'estiu
dels diumenges de juny, la brisa amable
que es desitja a l'hivern
des d'on sóc jo a vegades...
Advertisc cada canvi
i faig expedients de quasi tot
per si aplegara el dia
que em fera falta dir-me que he viscut.

TIC-TAC IMPERCEPTIBLE

Hi ha un tic-tac a les coses que colpeja
ben perceptiblement la seua forma.
Hi ha un tic-tac en nosaltres que em colpeja
(i ací m'agradaria
poder usar l'adverbi *lentament*).
Hi ha un dolorós passar dels meus rellotges
i una implacable minva que m'apleguen.
Tot això hi ha i ho sé; però també
hi ha les ganes de viure
com si el temps esperara
–la coartada fràgil del desig–,
de fer l'esforç ingent de desatendre'l.
De vegades, inclús, aconseguisc
alliberar-me de la claustrofòbia
i complir els papers amb giragonses.

COMPENSIÓ AMB ELS RECORDS

Ja no force els records
ni m'hi complique massa.
No vull de cap manera manar d'ells.
Jo hi sóc i ells també hi són,
però ells s'hi van quedar i no n'hi ha més.
No calen veus de crida.
Només van ser i prou, i ja em coneixen.

A més, no puc queixar-me dels records,
perquè, quan menys m'ho espere,
se'm posen al costat com un amic.
Si bé no puc parar-los quan jo vull,
m'ajuden a passar els mals capvespres
i sempre vénen bé
quan un cel no trau ull
o no puc dir «t'estime» com Déu mana.

POC DE NOU

Sembla una bona idea
repetir-nos el temps
que ens sabem de memòria,
perquè senzillament hi ha poc de nou.

ELLA PORTAVA ESTRELLES

Ella portava estrelles a les mans
i es mirava el gener com una núvia
que s'espera el missatge resplendent
i complet de l'amor.
Trobava temps, també,
per a endinsar els llavis
en les paraules belles, com riu, música,
hivern, mare o amunt.

Ara,
quan una pluja fina
amera les teulades,
abandone les mans sobre les cuixes
i, mentres les finestres
seguixen somniant,
jo li dic en silenci i tremolant
que em falta alguna estrella,
que plou com eixos dies
en què ella s'assentava a la cadira
i, al clarobscur monòton de la pluja,
lligava l'allioli.
Tot semblava detindre's
en els clic-clacs de fusta contra pedra.

La lluminor anèmica
tenia els polsos pàl·lids del migdia
i compassava el ritme del seu riure,
que era en aquell moment l'única cosa
que pagava la pena ser mirada.
En eixe sant moment,
fins els minuts i els anys
restaven al seu lloc
i el ritme lent de l'aigua i del morter
eren la nua veritat del cor.

Ara, quan ho recorde, fins el temps
desfet com sal en aigua
sembla voler mirar-me com a amic.
Els colors baixos, el clic-clac finíssim
de fusta, pedra i pluja, i el perfil
de la iaia Isabel a la finestra
són la llengua materna d'estos versos.

SESSIONS ENTRE PINCES

La roca fría del calvario...

Quan la iaia cantava a ple pulmó
en estendre la roba,
la música surava pels terrats.
Jo sabia esperar les melodies.
M'assentava a escoltar-les al brancal.

Coincidien, llavors,
l'estiu i la infantesa,
i la iaia Isabel,
com si manara d'ones i de llums,
estenia els llençols dòcils al sol
i moguts per la brisa més suau.

Hui mateix he escoltat *La Dolorosa*.
M'he assentat al brancal dòcil al sol
i, mogut per la brisa més suau,
han coincidit l'estiu i la infantesa
com si l'oblit tinguera
ampla mànega amb l'àvia.

LES MANS DE LA IAIA

Quan la iaia em farcia els entrepans,
dissabte de vesprada, sol encès,
carrer llarg per a córrer
i finestres obertes,
jo no sols no sabia
que l'estiu passaria tot deixant
les absències clares;
tampoc no era capaç d'imaginar
que aquelles mans que em feien tan feliç
eren el més semblant
al que diem miracle.

DESIG D'ABANS

A una antiga companya de col·legi

Un somni punxegut
i el present implacable
fan cap al mateix dia
i ja dic que tinc ganes
de veure't, de saber-te,
de dir-te que aquells dies
no han passat per a mi,
de seure en una pedra
i de parlar dels anys
i fer curt de cançons,
o de no dir-nos res
i que tornar a veure'ns
siga suficient,
de reposar els ulls
en qualsevol bassol
on aplegue el camí
d'una vesprada amb tu,
i potser de resoldre
que no som els mateixos.
Tant no som els mateixos
que jo escric estos versos

des d'una nit llunyana
que no aplegarà mai
on els teus ulls la vegem.